

DEMONOLOGIJA (fiziskā sfēra)

Tagad es... [Pārtraukums lentes ierakstā-Tulk.] Šī ir pirmā reize, kad es to daru kādā no savām sanāksmēm, kopš esmu darba laukā. Tas ir jauns laiks. Brālis Baksters ir prom, un brālis Bosforts ir Indijā vai Āfrikā; un brālis Baksters...es nezinu, kur viņš ir. Viņš kaut kur ir aizbraucis, un pārējie ir projām un aizbraukuši. Un šeit esam tikai mēs ar Billiju, tāpēc mēs vienkārši labi pavadām laiku, pieceļamies, nokaujam un ēdam. Tāpēc mēs it kā jūtam, ka varbūt mēs varētu...ka ar Tā Kunga palīdzību mēs paši varētu rīkot sapulces. Tāpēc es priecājos, ka tas turpināsies mazliet ilgāk, tieši tā iemesla dēļ. Es ticu, ka Tas Kungs mums palīdzēs to izdarīt. Lūk, jūs zināt, ka ir...

Es mīlu savu administrāciju. Man ir brīnišķīgi brāļi, Bosvorts, Baksters, Lindsejs, Mūrs, viņi visi, man tādi ir pieci, barons fon Blumbergs. Viņi ir ļoti jauki vīri. Bet vienkārši ir kaut kas tajā, kad tu sapulcini kopā vīru grupu – vienam ir viena lieta, otram ir cita. Dažreiz tas ir pretēji tam, ko domāju es. Tāpēc es jūtu, ka tagad es vienkārši esmu brīvs. Mēs varam lieliski pavadīt laiku, vienkārši atlocīsim piedurknes un ienirsim, un ēdīsim. Es domāju, ka varam uzrotīt piedurknes un piedzīvot lieliskus brīžus.

Mana pirmā Bībele bija daba. Es mācījos Dievu caur dabu. Un man patīk makšķerēt. Kā man patīk makšķerēt! Un vai tev patīk makšķerēt, dēliņ? Ja tev patīk makšķerēt un tu mīli savu mammu, tad no tevis sanāks labs zēns. Un pat mana atgriešanās to visu nepaņēma no manis prom. Tā nu kādu dienu es biju kalnos un makšķerēju. Lūk, tas vienkārši ir šim mazajam zēnam. Un es makšķerēju tur kalnos... Un, protams, tiem citiem bērniņiem, kas sēž šeit. Un es makšķerēju foreles. Un ak, pavasarī tas ir skaisti! Un tā nu es gāju gar malu, un uzreiz nākamajā dziļajā vietā bija forele, ziniet, lūk, tāda. Un es vienkārši slavēju To Kungu un lieliski pavadīju laiku, kļiedzu. Reizēm es noliku malā savu auklu. Es ticu gavilēšanai. Āmen. Protams. Jo es zinu, ka kaut kas mani pārņem, un tas vienkārši kaut ko izdara ar mani.

2 Tā nu tajā rītā es uz brīdi biju aizgājis, un, kad es atgriezos, visdīvainākā lieta... Tajā reģionā, Ņūhempšīras štatā, ir daudz lāču. Man tur ir neliela nometne, kur es makšķerēju. Man bija uzcelta neliela telts, tāda neliela telts, kurā es dzīvoju. Un melnais lācis ir visnerātākā lieta, kāda vien var būt. Tā nu tur bija tikusi iekšā lāču mamma un pāris lācēnu, un viņi bija izpostījuši manu telti!

3 Nu, mazo meitenīt ar tiem rudajiem matiem, kura sēdi tur aizmugurē, ko, tavuprāt, man būtu vajadzējis darīt ar to lāci? Man būtu vajadzējis sadot viņai pa mizu, vai ne?

4 Un, lūk, ko viņa izdarīja. Viņa tika iekšā, viņa saplēsa manu telti un izmētāja visu apkārt, un apēda visu pārtiku, kas man bija, un viņa vienkārši bija ļoti apmierināta. Bet, kad es uzrados, viņa metās prom. Un viņa sauca savus mazuļus, un viens mazulis metās viņai pakaļ. Bet otrs neskrēja, viņš tur vienkārši sēdēja. Viņš bija šādi pagriezis pret mani muguru, un viņš kaut ko darīja. Un man rokās bija tik vien kā mazs cirvis. Es tur biju izcirtis dažus plūškokus. Nu, viņa aizskrēja, man šķiet, kā līdz tam telefona stabam, un apsēdās. Viņa sauca to lācēnu, bet viņš nepievērsa tam nekādu uzmanību. Viņš vienkārši turpināja tur sēdēt.

5 Es nodomāju: “Ko īsti tas draudziņš dara?” Es piegāju nedaudz tuvāk. Es baidījos pieiet pārāk tuvu, baidījos, ka viņa mani saskrāpēs. Tuvumā nebija neviena koka, un es zināju, ka arī viņa var rāpties kokā. Tāpēc es negribēju pieiet viņai pārāk tuvu, jo es pazīstu lāča dabu. Tāpēc es pienācu tikai nedaudz tuvāk. Un vai zināt, kas notika?

6 Lūk, man garšo pankūkas. Cik daudziem no jums, zēni, garšo pankūkas? Ak vai! Ak, es... Arī vecie zēni; es redzu, ka viņi paceļ rokas. Mums visiem garšo pankūkas, bet es tās vienkārši mīlu, un man patīk tās apliet ar medu. Kā jau baptistam, ziniet, tas, kas notur mūs ierindā, ziniet, ir medus. Tātad, un paklausieties, es tās neapslaku, es tās patiešām iegremdēju. Es tās patiešām apleju, tad tās kļūst patiešām labas un smagas. Es tās neapslacinu mazliet šeit un mazliet tur. Es patiešām tās kārtīgi apleju, lai tās būtu pilnībā pārklātas ar medu.

7 Un toreiz, ziniet, man tur bija spainītis ar medu, vairāk nekā divi litri medus. Un lāčiem ļoti garšo medus. Tā nu tas draudziņš bija tur iekļuvis un noņēmis medus spainīša vāku, un viņš tur šādi sēdēja un, lūk, *šādi* ar ķepu turēdams to medus spainīti. Viņam bija... Viņš nezināja, kā to ēst, kā

ēstu jūs, ziniet, tāpēc viņš vienkārši bāza tur iekšā savu ķepu un aplaizīja to *šādā* veidā, un laizīja to. Un viņš pagriezās, lai paskatītos uz mani, bet viņa actiņas bija saķepušas, un viss vēders bija pilnībā aplipsis ar medu. Viņš tur vienkārši sēdēja, iegremdēdams savu ķepu un laizīdams medu, lūk, *šādi*, laizīja, kā vien varēja.

8 Ak vai, es iedomājos par veco labo laiku Svētā Gara sanāksmēm, kad mēs vienkārši atvērām to spaini, iebāzām rokas tajā traukā un laizījām to. Vienkārši turpinājām, ziniet, vienkārši laizījām.

9 Un vai zināt, kas bija tas smieklīgākais? Pēc tam, kad tas mazais draudziņš bija apēdis, cik vien varēja, viņš nolika spainīti zemē un aizbēga no turienes. Vai zināt, kas notika? Tā lāču māte un otrs lācēns sāka viņu laizīt, lai dabūtu medu.

10 Tāpēc, nu, es ceru, ka mūsu pulcēšanās varbūt būs kaut kas līdzīgs, lai mēs varētu turpināt stāstīt citiem un Dieva godība nonāktu pār mums. Labi.

11 Es priecājos redzot, ka jūs, mazie bērniņi, esat šeit. Man patīk stāstīt jums šādas lietas. Un varbūt rīt pēcpusdienā mums būs vairāk laika, un mēs varēsim parunāt nedaudz vairāk. Bet tagad mēs kaut ko pastāstīsim mātei un tētim.

12 Mēs parunāsim par *Demonoloģiju*. Psalmā 103:1-3 mēs lasām šos pantus. Gandrīz katrs kalpotājs un garīdznieks vai Bībeles lasītājs zina tos no galvas.

Teici To Kungu, mana dvēsele, un viss, kas manī, Viņa svēto Vārdu!

Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis:

Viņš piedod visas tavas netaisnības, Viņš dziedē visas tavas slimības.

13 Es gribu, lai jūs pamanāt, ka tur ir teikts “visas”. “Viņš piedod visas tavas netaisnības, Viņš dziedina visas tavas slimības.” Un tā, vai mēs varam uz brītiņu noliekt mūsu galvas?

14 Un tā, Debesu Tēvs, mēs pateicamies Tev šajā pēcpusdienā, ka mēs esam šeit. Mēs pateicamies Tev par šiem mazajiem bērniņiem, kas sēž šeit; tie ir rītdienas vīrieši un sievietes, ja rītdiena pienāks, ja Jēzus vēl neatnāks. Un tagad, Tēvs, mēs lūdzam, lai Tu svētī mūs tagad, kad mēs runājam par Tavu Vārdu un par mūsu lielo ienaidnieku sātanu. Mēs lūdzam, Dievs, lai Tu ļauj mums šeit izvērst fronti, mehanizētos ieročus, Dieva spēku, kas šodien cīnīsies pret viņu katrā šīs zemes collā, Kungs, un parādīs viņam, ka viņam nav vispār nekādu likumīgu tiesību, ka Kristus uzvarēja viņu mūsu vietā tur Golgātā, kad Viņš nomira, un Viņš atbrūvoja pretvaras un atņēma sātanam visu varu, kas tam bija. Un, Dievs, dod mums tagad gudrību un sapratni, lai zinātu un izskaidrotu cilvēkiem, lai viņi zinātu, kā tikt dziedinātiem un sakaut sātanu. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

15 Tagad mēs dažas minūtes parunāsim par *Demonoloģiju*. Jūs tik daudz dzirdat par dēmoni. Lūk, rīt pēcpusdienā mēs droši vien pabeigsim. Jebkurā gadījumā es gribēju šonedēļ par to sludināt divas dienas, tikai...tas ir, runāt par to divas dienas pēcpusdienas dievkalpojumos.

16 Tātad, pirmkārt, kas ir dēmons. Jūs dzirdat, ka daudzi cilvēki runā par dēmoni. Nu, lūk, “dēmons, ļaunais gars”, tas viss ir cēlies no viena vārda, un angļu valodā to sauc par “mocītāju”. Tas tips, kas moka, ir ļaunais gars, ļaunais. Viņš saka... Lūk, šodien lielākajai daļai, daudziem cilvēkiem Bībele ir kaut kāda veca grāmata, ko lasa vecmāmiņa un vectētiņš, vai kaut kas tamlīdzīgs. “Nekā prātīga tur nav, tā ir veciem cilvēkiem un tā tālāk.” Bet tas ir nepareizi. Tā ir domāta ikvienam. Un dēmoni ir mocītāji, kuri mūs moka.

17 Tātad ir dēmoni, kas ienāk cilvēka dvēselē un tas ir...frazeoloģiski tas būtu...tomēr es teiktu tā: dēmons, kas ienāk dvēselē, ir kaut kas, kas moka to dvēseli.

18 Varbūt daudzas reizes jūs esat redzējuši kādu psihiski slimu cilvēku. Nu, tas var būt pat atgriezies cilvēks, piepildīts ar Svēto Garu, un tomēr pilnīgi psihiski slim. Saprotat? Tā tas ir. Tam nav nekāda sakara ar dvēseli. Tas ir mocītājs, saprotiet, kaut kas, kas viņus moka.

19 Lūk, visas slimības, sākumā mums ir jāsaprot, ka visas slimības ir nākušas no velna. Dievs

nav slimību autors. Neviena slimība nenāk no Dieva. Reizēm Dievs atļauj sātānam uzlikt tev slimību kā pātagu, lai atvestu tevi atpakaļ uz Dieva namu, kad tu esi bijis nepaklausīgs. Bet slimības jau no paša sākuma nāk no velna. Vai jūs varat iedomāties cilvēku, kas ticētu, ka Dievs, mūsu Debesu Tēvs, būtu autors tādām lietām kā slimības un nāve? Nu nē, Viņš nav, nekad nav bijis, nekad nebūs. Dievs pieļauj nāvi nepaklausības dēļ. Dievs pieļauj nāvi. Kā teica viens rakstnieks: “Viss, ko nāve var izdarīt ticīgajam, ir tas, ka Dievs to ir iejūdzis ratos, kas mūs ievēd Dieva klātbūtnē.” Bet vārds *nāve* nozīmē “atdalīšana”.

20 Jēzus teica: “Kas dzird Manus Vārdus un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība.” Un Viņš sacīja: “Es esmu augšāmcēlšanās, dzīvība; kas Man tic, kaut viņš būtu miris, tomēr viņš dzīvos, un, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs.” Un mēs nesam viens otra ķermeņus uz mūsu kapu nesvētumu. “Bet viņš nekad nemirs.”

21 Un tā, ja paskatīsieties, kad Viņš runāja par Lācaru, Viņš teica: “Lācars guļ.”

22 Mācekļi, tādi paši cilvēki kā mēs, viņi teica: “Ak, ja viņš guļ, tad ar viņu viss ir kārtībā. Viņš gribēja pateikt, ka viņš atpūšas,” tā domāja viņi.

23 Bet Viņš nāca un runāja ar viņiem viņu valodā. Viņš sacīja: “Viņš ir miris,” kā jūs ticat. Bet Viņš teica: “Es eju viņu pamodināt.” Saprotat? Saprotat? Kad tu esi...

24 *Nāve* nozīmē “atdalīt”. Lūk, ja kāds no jums, kāds no jūsu ģimenes nomirst vai notiek kaut kas tāds; ja viņš ir atgriezies, viņš nav miris. No cilvēciskā viedokļa raugoties, viņi ir miruši. Bet viņi ir tikai atdalīti no mums, taču viņi ir Dieva klātbūtnē. Viņi nav miruši, un viņi nevar nomirt, viņiem nav iespējams nomirt. Jēzus sacīja: “Kas dzird Manus Vārdus un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīgā dzīvība, un tas nenāks tiesā, bet ir pārgājis no nāves dzīvībā.” Tātad viņš nevar nomirt. Jebkas, kas ir nemirstīgs, mūžīgs, nevar iet bojā. Tā ir nemirstīga dzīvība. Viņš to ir ieguvis, jo Dievs to viņam ir iedevis. Un nevis par kādiem nopelniem, tas ir ar...tas ir bez nosacījumiem. Dievs viņam to dod.

25 Dievs aicina. Nevienam nevar atnākt pie Dieva, ja Dievs viņu nepasauc. Jēzus teica: “Neviens nevar nākt pie Manis, ja vien Mans Tēvs viņu nepasauc, viņu nepievelk.” Vai pareizi? Tātad tas ir Dievs visā. Varbūt rīt pēcpusdienā mēs to vēl nedaudz izskatīsim, jo es gribu parādīt to visu par *slimību*, lai jūs to redzētu.

26 Bija laiks, kad mēs bijām dīglis mūsu vecvectēvā. Jūs to zināt. Ārsts to zina. Nu, arī jūs, Bībeles lasītāji, zināt. Jūs zināt, kad tas dzīvības dīglis sākās jūsu vecvectēvā, kļūstot par dīgli, un tas izgāja cauri jūsu vectēvam, tad pie jūsu tēva, tad pie jūsu mātes un kļuva par to, kas tu esi šodien. Tā tas ir. Pat Raksti to māca. Lūk, jums Rakstu vieta, ja jūs to gribat. Manuprāt, ir teikts, ka Levījs maksāja desmito tiesu, vēl būdams Ābrahāma, kas bija viņa vecvectēvs, gurnos. Vai pareizi? Tā ka, redziet, ka dīglis jau bija tur.

27 Bet jūsu dvēseles tika izveidotas pirms pasaules radīšanas, kad Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, cilvēka garu; nevis *kaut kādu* cilvēku pēc Sava tēla, bet *cilvēku* pēc Sava tēla. Saprotat? Un tad Viņš uztaisīja vīrieti un sievieti, vēl pirms Viņš uztaisīja cilvēku no zemes pīšļiem. Kaut mums būtu iespēja šo pēcpusdien atvēlēt laiku, lai tajā iedziļinātos. Vienkārši ieraudzīt, kā Dievs... Lūk, tas ir starp rindiņām, bet, kad tu to ieraugi, tas jau ir redzams rindiņā. Saprotat? Kā Dievs jau pašā sākumā, ko Viņš toreiz izdarīja un kā Viņš nonāca uz zemes, un kā Viņš uztaisīja cilvēku pēc Sava tēla; un tad Dievs pagriezās un tika izveidots pēc cilvēka tēla, lai izpirktu cilvēku.

28 Lūk, kad Dievs izveidoja cilvēku pēc Sava tēla, tas bija cilvēks-gars. Bet nebija cilvēka, kas varētu apstrādāt zemi. Tad Viņš radīja cilvēku no zemes pīšļiem. Lūk, hronoloģisti un tā tālāk, un tie cilvēki, kas meklē un atrod vecus kaulus un pārējo, un tic evolūcijai... Es ticu pareizajai evolūcijai. Cilvēks attīstās no cilvēka, bet nevis visi no vienas šūnas. It nekādi, jo putns vienmēr ir bijis putns, kopš Dievs izveidoja putnu, un pērtiķis ir bijis pērtiķis, cilvēks ir bijis cilvēks. Tā tas ir.

29 Kādu dienu es te runāju ar ārstu no Luisvilas. Viņš teica: “Nu, godājamais Branham...” Es stāstīju par iezemiešiem Āfrikā, kā viņi ēd, vienkārši iet uz... Ak, viena no šausmīgākajām lietām,

ko jūs būsit redzējuši, ir tas, kā viņi ēd! Vienkārši paceļ kaut ko jau samaitātu, ar tārpiem iekšā, vienkārši nokrata tos, tos tārpus un pārējo. Viņi tam nepievērš uzmanību. Saprotat? Viņi saka... Viņi dzer jebko, viņiem nav nekādas atšķirības. Viņš sacīja: “Bet, godājamais Branham, šie cilvēki nav cilvēki.”

Es teicu: “Ak, nē, viņi ir! Protams, ka viņi ir cilvēki.”

30 Es teicu: “No dzīvniekiem vistuvāk cilvēkam ir šimpanze. Un jūs jau četrus tūkstošus gadu mēģināt panākt, lai tas šimpanze kaut ko nomurmina, bet viņš to nespēj,” es teicu, “jo viņš nespēj domāt. Viņam nav, ar ko domāt.” Ak, tu vari iemācīt viņam kaut ko mazu, tādu kā “tr-r” un “nū” zirgam vai uzlikt brilles, vai smēķēt cigāru, vai noturēt balansu uz velosipēda, jā, uz zirga, vai kaut ko tamlīdzīgu; bet tikai kā “tr-r” un “nū” zirgam vai “fū” sunim, vai kaut ko tamlīdzīgu. Es teicu: “Viņš ir dzīvnieks.”

31 “Bet ļaujiet man aizbraukt uz Āfriku pie vismežonīgākās cilts, un tā ir tā nelielā bušmaņu cilts.” Un es teicu: “Varbūt viņa vec-vec-vec-vec-tēvs nekad nebija redzējis balto cilvēku, pilnīgi neko. Vienīgais, ko viņš zina, viņš pat nezina, kura ir labā un kreisā roka. Vienīgais, ko viņš zina, ir ēst, un viņš ēd visu, kas nonāk viņa rokā, vai tā būtu cilvēka gaļa, vai kas cits, viņam ir pilnīgi vienalga, viņš vienkārši ēd. Bet iedodiet man viņu piecu gadu vecumā, un piecpadsmit gadu vecumā viņš runās labā angļu valodā un iegūs labu izglītību. Kāpēc? Viņam ir dvēsele. Dievs izveidoja viņu par cilvēku, un viņam ir tikpat lielas tiesības dzirdēt Evaņģēliju kaut vienu reizi, kā mēs sludinām cilvēkiem šeit apkārt, pa visu Ameriku, atkal un atkal, un atkal, un pierunājot, pārliecinot un visu pārējo. Lai tik viņš to izdzird vienu reizi, un redzēsiet, kā viņš kliedz un tūlīt skrien pie altāra.” Saprotat? Tieši tā!

32 Tieši tas šodien ir manā sirdī, brāli, kad es domāju par Āfriku un tām nabaga melnajām rokām, kas paceļas, sacīdamas: “Brāli Branham, vēlreiz pastāsti par Jēzu!” Dievs, esi žēlīgs! Kaut kas manī kūsa un deg. Tiklīdz man būs pietiekami daudz naudas, arī es braukšu turp. Tieši to es daru ar katru centu, ko iegūstu, ar visu, Dievs zina, izņemot to, kas man ir vajadzīgs ēšanai. Un drēbes man pārsvarā iedod cilvēki. Un tikai to, kas man pašam ir vajadzīgs iztikai, cik nu vien varu; es atdošu to valdības izveidotajam misionāru fondam. Par to naudu es nemaksāju nodokļus. Kad ir savākti trīs vai četri, pieci tūkstoši dolāru, es dodos turp un sludinu Evaņģēliju tiem cilvēkiem, jo zinu, ka tajā dienā man būs par to jāatbild. Un es zināšu, par ko man būs jāatbild.

33 Ierodoties kādā pilsētā, es mēdzu noturēt lielu sanāksmi, kad tiek savākts daudz naudas, un viņiem ir lielas kampaņas un tūkstošiem dolāru, es tos nodevu Sarkanajam Krustam un tā tālāk. Tagad, nu, nevis, lai viņus kritizētu, bet brauc pa ielu ar četrus tūkstošus dolāru vērtu mašīnu, ar briljantu aproču pogām, smēķē cigāru un saņem piecsimt dolāru nedēļā par naudu, ko slimi cilvēki... Nu nē! Nekādā gadījumā! Un turklāt, tiklīdz jūs izbraucat no pilsētas, viņi saka: “Sektanti,” un visu ko tādu, un uzjautrinās un noniecina to reliģiju, kuru mēs pārstāvam. Tieši tā!

34 Es paņemu to pats un, Dieva kā mana Tiesneša priekšā, es ieguldu to Evaņģēlija darbā ārvalstīs, lai tajā dienā, ko man...kad man būs jāatskaitās par savu pārvaldīšanu, es zinātu, ka tas ir dots pareizi. Pilnīgi pareizi, jo es saprotu, ka tā, kā es iztuos pret cilvēkiem, es iztuos pret Dievu. Vienkārši mana attieksme pret jums ir mana attieksme pret Kristu. Un tas pats ir ar jūsu attieksmi pret mani, tā tas ir, pret Kristu.

35 Lūk, redzēt tādus cilvēkus un redzēt, kā cilvēciska būtne tagad ir ar nemirstīgu dvēseli, kas nevar nomirt, nevar iet bojā, nevar darīt neko, kā vien būt mūžīgās dzīvības īpašniekam, ko jums suverēni ir devis Dievs pēc Savas gribas. Un tā, tātad, lūk, es...

36 Atļaujiet man to mazliet precizēt jeb kaut ko pateikt. Kāds ies un teiks: “Brālis Branhams ir kalvinists.” Nē, es neesmu. Es esmu kalvinists, kamēr vien kalvinisms ir Bībelē. Bet, kad kalvinisms iziet ārpus Bībeles, tad es esmu arminiānietis, saprotiet? Es ticu svētumam, bet es ticu arī kalvinismam. Bet tie abi, vieni aizgāja vienā galējībā un aizgāja *šādā* virzienā, un citi aizgāja otrā galējībā un aizgāja *tādā* virzienā. Ja nebūtu vēstules Efeziešiem, kas atved to atpakaļ un novieto to pareizajā vietā, kur Dievs to ir ielicis, mēs visi būtu sajukumā. Bet viņiem abiem ir sava

mācība, un viņi tajā ir pagrimuši, ikviens no viņiem, tie ir svētuma piekritēji un arī kalvinisti, arminiānieši. Lūk, kalvinistiem ir kaut kas patiens. Es ticu, ka kalvinistu mācība...

37 Es ticu tam, drošībai. Es ticu, ka draudzei ir mūžīgā drošība. To zina ikviens Bībeles lasītājs, jo Dievs jau pateica, ka viņa tur parādīsies bez vainas. Vai pareizi? Tātad viņa tur būs. Vai pareizi? Draudze ir mūžīgā drošībā. Lūk, vai tu esi draudzē, tāds ir tas nākamais jautājums. Ja tu esi draudzē, viss kārtībā, tu esi drošībā līdz ar draudzi, bet labāk paliec draudzē. Un kā tu tiec iekšā draudzē? Vai ar rokasspiedienu? It nemaz. Kad tavš vārds tiek ierakstīts grāmatiņā? It nemaz. "Ar vienu Garu mēs visi esam kristīti vienā ķermenī." Un tas ķermenis, kuru Dievs nosodīja Golgātā, bija Jēzus Kristus ķermenis, un mēs tiekam kristīti tajā ķermenī ar vienu Garu. Kamēr vien mēs esam Kristus ķermenī, mums ir mūžīga drošība, nekas nevar mūs atdalīt, nekas nevar mūs aizskart. Ja tu izej ārā, tu izej ārā pēc savas brīvas gribas. Bet, ja tu esi Kristus ķermenī, tad tikpat droši, kā Jēzus augšāmcelās no mirušajiem, arī tu augšāmcelsies. Dievs to jau ir izdarījis. Viņš...

38 Tu nevari grēkot. Ak jā, tu... Jūsu acīs es varu izskatīties kā grēcinieks, bet, ja es esmu Kristū, Dievs to neredz, jo viņa grēki izpērk... Viņa asinis izpērk manus grēkus. Saprotat? Es nevaru grēkot. "Kas ir dzimis no Dieva, tas nedara grēku, jo viņš nevar grēkot. Dieva sēkla paliek viņā." Saprotat? Viņš, viņš grib, ja viņš izdara kļūdu, protams, viņš uzreiz ir gatavs to atzīt. Ja viņš ir īsts kristietis, viņš to darīs. Ja viņš turas pie sava, viņš parāda, ka, pirmkārt, viņam nekā nav. Tā tas ir. Viņam nav nekā, pirmkārt. Bet, ja viņš ir īsts kristietis...

39 Skatieties; iesējiet zemē kviešu graudu, tas vienmēr būs kviešu grauds. Varbūt tam apkārt saaugšas dadži un viss pārējais, bet tas vienmēr būs tāds pats kviesis. Vai pareizi? Un, ja cilvēks patiesām ir dzimis no Dieva Gara, viņš nebūs te iekšā, te ārā, turp un atpakaļ, te pasaulē, te atpakaļ. It nemaz. Nē nē. Tu neesi vienu dienu dadzis, bet nākamajā dienā kviešu grauds. Dieva laukā nekā tāda nav. Tieši tā. Ja tu esi dzimis no Dieva Gara, tu esi kristietis no tā brīža līdz...līdz tu aiziesi, un tad tu esi nemirstīgs, kopā ar Dievu. Tā tas ir, ja tu esi draudzē.

40 Un tā, tagad parunāsim par nāves pusi. Lūk, kā gan cilvēks, būdams tādā pozīcijā, tādā stāvoklī, vispār varētu būt slimis? Jo jūsu ķermenis vēl nav izpirkts. Jūsu ķermenis nav izpirkts. Nav svarīgi, cik ļoti, cik labs tu esi un cik dievbijīgs un svēts, un cik daudz Svētā Gara, tā ir tikai tava dvēsele. Un tava dvēsele vēl nav pilnībā gatava. Tai ir tikai svētība, Dieva apsolījums, kas ir mūsu glābšanas ķīla. Bet, lūk, ja mums nav nekādas mūsu augšāmcelšanās ķīlas, nekādas dievišķās dziedināšanas, tad man nebūs nekādas pārliecības vai nekā, kas man pierādītu, ka ir augšāmcelšanās.

41 Tieši tāpat kā tad, ja Kristus nedzīvotu manā sirdī, ja man tas būtu jāiegūst kaut kā psiholoģiski, ja man būtu jātic kaut kam tādā, tad es...es būtu nedaudz skeptisks pret to. Un tas ir iemesls, kāpēc tur, Āfrikā, kad viņi atbrauc, lūk, atbrauc misionāri, atvedot tūkstošiem šo iezemiešu, un šie iezemieši nēsā mazus māla elkus un visu pārējo; tas ir tāpēc, ka viņi ir dzirdējuši tikai Bībeles psiholoģisko pusi. Tā tas ir. Un mana paša draudzē ir baptisti, metodisti, prezbitēriāņi, viņi visi bija tajā. Bet, kad viņi ieraudzīja, kā tiek demonstrēts Dieva spēks, tas visu salika pa vietām, tad viņi zināja, ka Dievs ir Dievs.

42 Bet, lūk, no kā sākas tā slimība? Un tā, pirmkārt, pirms tā kļūst par slimību, tas ir gars, tieši tāpat kā tu biji gars, pirms tu kļuvi par cilvēcisku būtni. Nu, es paņēmu kā piemēru brāli Viletu. Brālis Vilets, es... Bija laiks, kad tu un es nebijām nekas. Un tad, pirmkārt, Dievs deva mums dzīvību. Un paņemsim, piemēram, ja es šopēcpusdien paņemu tavu ķermeni, un tu esi veidots no daudzām šūnām, ko saista kopā atomi. Un tā, kādu dienu šie atomi tiks sagrauti, ja Jēzus vēl neatnāks. Tu atgriezīsies atpakaļ. Tie kļūs tieši tādi, kādi tie bija sākumā, atkal atgriezīsies gaisā. Taču, kad tavš gars atgriezīsies, šie atomi atkal apvienosies ar šo garu un izveidos vēl vienu brāli Viletu, tieši tādu kā šo, tikai jaunāku, kad viņš bija savā labākajā formā.

43 Kad cilvēks sasniedz aptuveni divdesmit piecu gadu vecumu, viņam zem acīm parādās dažas grumbiņas un uzrodas dažādi sirmi mati. Tā tas būs, jo nāve nāk tev pakaļ. Un kādu dienu tā tevi paņems. Neatkarīgi no tā, kas tu esi, tā tevi paņems. Bet tā pamazām... Tā iedzīs tevi stūrī, un Dievs

tevi izvilks no šī stūra, un tevi iedzīs *tajā* stūrī, nāve tevi gandrīz paņems, un arī šeit, bet pēc kāda brīža viņa tevi dabūs. Bet tad, tas, ko nāve var izdarīt, tā paņem pilnu nodevu, un tad...kad tā izdarīs visu, ko var izdarīt... Kad Dievs iedeva tev šo dzīvi, tu biji savā labākajā formā, kad tev bija apmēram divdesmit trīs gadi; kad tu iznāksi augšāmcelšanā, tu atgriezīsies tieši tāds, kāds tu biji divdesmit trīs, divdesmit piecu gadu vecumā, pirms ienāca nāve. Nāve darīs visu, ko tā var darīt. Tā ieies tur, bet tu atkal būsi tāds, kāds tu biji.

44 Un tā, ja katru jūsu ķermeņa šūnu...tagad aplūkosim to; jūs izveidojāties kā šūna pēc šūnas, šūna pēc šūnas; un atdaliet tās šeit uz platformas, katru jūsu ķermeņa šūnu, un jūs nonāksiet pie mazmazītiņa dīgļa, kur jūs sākaties; to nevar saskatīt ar dabisko aci. Uz to ir jāskatās caur mikroskopu. Es esmu redzējis to dzīvības dīgli mikroskopā. Tas izskatās kā pavisam niecīgs diedziņš. Un pirmā lieta, kas parādās, ir mugurkaulā, tas ir kā mazs mezgliņš. Tā ir pirmā mazā šūniņa, kas veidojas uz šūnas.

45 Un tā, ja man būtu jāņem šī viena mazā šūna, no kuras katrs no jums ir radies, viena mazmazītiņa šūniņa, dīglis... Kas ir dīglis? Dīglis ir mazmazītiņa, visniecīgākā šūna. Nu, kas ir pēc tam? Lūk, es esmu sadalījis jūs visniecīgākajos gabaliņos, līdz pat šai mazajai šūniņai, bet es vēl neesmu jūs atradis. Es esmu šeit tikai izkārtojis jūsu šūnas. Nu, tad nākamā lieta, asins šūnas un miesas šūnas, lai kādas tās nebūtu, tās visas ir šeit izliktas, bet tevi es vēl neesmu atradis. Un tā, tagad es esmu nonācis līdz vienam dīglim. Nu, es rūpīgi to izpētīšu. Kur tad tu esi? Tava dzīvība. Un tā dzīvība veido pirmo šūniņu, kas ir dīglis, pēc tam viss ir pēc tā dabas; suns pēc suņa, putns pēc putna, cilvēks pēc cilvēka. Attīstoties šūnām, šūna uz šūnas, šūna uz šūnas, tas nonāk līdz tam, kas esi tu, cilvēciska būtne, šūnu attīstība. Lūk, tā tas bija Dieva noteikts.

46 Nu, bet kā ir ar vēzi? Nedaudz par to parunāsim. Tātad, Dievs iedeva tev tavu dzīvību. Un, teiksim, te nu tu esi šodien, te esmu es, uz manas rokas nekā nav, bet kādu dienu uz manas rokas var parādīties vēzis. Nu, kā tas vēzis tur nonāk? Paskatīsimies, kas ir vēzis, tā pamatīgi to izpētīsim, izskatīsim to. Lūk, arī tas ir šūnu kopums. Vai jūs to zinājat? Audzējs, katarakta, jebkura no tām lietām ir šūnas. Tām nav nekādas formas. Dažas no tām ir izstieptas, un dažas izskatās kā zirnekļis, un dažas izskatās...ir svītrās, sarkanais vēzis, gluži kā gari, sarkani diegi, kas iet caur... Un vēl ir rozēs vēzis, kas parasti parādās uz sievietes krūtīm, tas ir kā pankūkas, kas guļ viena uz otras, un tad tas izplešas. Un tie vienkārši aug visur.

47 Dažreiz audzēji ir ar šķību formu, lūk, *šādu*, gari, iegareni un visvisādi. Tiem nav formas, jo tie ir no gara, kam nav formas. Bet tā ir šūnu attīstība. Tā ir šūnu kopa, teiksim, ja tev tagad ir audzējs vai vēzis, tā ir šūnu attīstība, kas aug, aug, aug, aug. Tas apēd, izsūc no tevis tavu dzīvību. Tas barojas no asinsrites. Katarakta paņem acs gļotas un aug uz tās, pārklāj to, aizver tavas acis. Daži no tiem atnāk, bet netiek...kā tuberkuloze, kas atnāk vienkārši mazā mikrobā. To izmēram nav nekādas nozīmes. No tāda paša izmēra dīgļa izaug zilonis, izaug augļu ērcīte. Saprotat? Dīgļa izmēram nav nekādas nozīmes.

48 Daži no tiem iegūst ķermenisku formu, citi nē. Un daži nepāriet šūnās. Daži kļūst par garu, moka dvēseli. Mēs pamēģināsim izskatīt to daļu, es atstāšu to daļu rītdienas pēcpusdienai, ja sanāks, no kurienes atnāk tas dvēseles gars un kā šeit apakšā...

49 Un tā, draugi, es nesaku to jums no kaut kādas psiholoģijas. Es esmu ņēmis ar dēmoniēm gadiem ilgi, un jūs to zināt. Ja vien jūs zinātu, kas reizēm notiek vakaros pēc dievkalpojumu beigām. Jūs nezināt. Atcerieties, ka tad, kad tu stājies pretī kādam garam, tev labāk ir zināt, par ko tu runā. Nevis vienkārši tur nostāties un patrokšņot, jo tas neko labu nedos. Bet, kad dēmonam patiešām ir tev jāpakļaujas, viņš to atzīs. Nav svarīgi, cik skaļi tu kļiedzi, nav svarīgi, cik daudz eļļas tu uzlej. Nozīme ir tam, kas ir šeit iekšā, ko viņš atpazīs – patiesību. Jēzus viņam vienkārši pateica: "Izej ārā."

50 Atcerieties, mācekļi bija trokšņojuši un locījušies, un centušies viņu izdzīt, un visu pārējo. Viņi sacīja: "Kāpēc mēs nevarējām Viņu padzīt?"

Sacīja: "Jūsu neticības dēļ."

51 Sacīja: “Izej no viņa.” Tas zēns nokrita un piedzīvoja spēcīgāko lēkmi, kāda viņam jebkad bijusi. Saprotat? Saprotat? Viņi atzīst autoritāti.

52 Paskaties uz tiem puisiem, tiem slaistiem, kas redzēja, kā Pāvils izdzina ļaunos garus. Viņi teica: “Mēs varam darīt to pašu,” kāda priestera dēli. Tā ka viņi gāja un sacīja: “Mēs varam izdzīt ļaunos garus.” Apustuļu darbu 19. nodaļa. Viņi aizgāja pie kāda cilvēka, kuram bija epilepsijas lēkmes, un teica: “Mēs pieprasām tev caur Jēzu. Iznāc no viņa...” Tas ļaunais gars sacīja, lūk... “...tā Jēzus Vārdā, kuru sludina Pāvils!”

53 Ļaunais gars teica: “Nu, es zinu Jēzu un es zinu Pāvilu, bet kas jūs esat?” Jūs zināt, kas notika. Viņš uzlēca uz tiem cilvēkiem, saplēsa viņiem drēbes, un viņiem pašiem sākās lēkmes, un izskrēja uz ielas.

54 Tie paši dēmoni dzīvo arī šodien, tāpēc ir daudz fanātisma. Tāda ir draudze šovakar. Šodien valstī ir daudz fanātisma, ko sauc par dievišķo dziedināšanu, kura būtu jāaptur. Tieši tas liek negodā to īsteno. Tieši tāpēc jums ir tik smaga cīņa. Mūsdienās ir daudz kas tāds, kas tiek saukts par reliģiju, kas būtu jāaizver. [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.] Visistākie kultī! Tieši tāpēc patiesajai Dieva draudzei ir tik grūti ar to jācīnās. Bet mēs esam Amerika, saprotiet, tā tam ir jābūt. Dievs saka, ka kvieši un ložņaugi, un ērkšķi aug kopā. Nemēģiniet tos izraut. Ļaujiet tiem augt kopā, bet pēc viņu augļiem jūs tos pazīsi. Ja tur nav augļu, nu, tad tur nav dzīvības, tur nav nekā.

55 Un tā, aplūkosim šo šūnu. Teiksim, piemēram, bieži sarkanais vēzis skar sievietes dzemdi, sievietu traumas un tā tālāk. Tātad, tagad paskatīsimies uz to, to tipu, kas atrodas savā šūnā, to vēzi. Lūk, vēzis...

56 Viss dabiskais attēlo garīgo. Vai jūs to zināt? Viss, kas ir dabiskajā, attēlo garīgo, vienmēr.

57 Piemēram, tāpat kā tad, kad mēs piedzimstam Kristus ķermenī, mūsu piedzimšanai ir vajadzīgi trīs elementi. Un tie ir tie trīs elementi, kas iznāca no Kristus dzīvības, kad Viņš nomira. No Viņa ķermeņa iznāca ūdens, Asinis, Gars. Vai pareizi? Trīs elementi, tie trīs elementi, caur kuriem mēs izejam, kad mēs piedzimstam no augšas: taisnošana, svēttapšana, Svētā Gara kristība. Lūk, tas viss var būt vienā darbībā. Bet ir vajadzīgs... Bet tu vari būt taisnots, nebūdam svētdarīts. Tu vari ticēt Kungam Jēzum Kristum, bet joprojām nēsāt sev līdzīgu savu netīrību. Un tu vari būt pilnīgi attaisnots un dzīvot šķīstu, svētu dzīvi, bet bez Svētā Gara. Redziet, Bībelē, 1. Jāņa 5:7 ir teikts: “Ir trīs, kas liecina debesīs: Tēvs, Dēls un Svētais Gars, un...Tēvs, Vārds un Svētais Gars,” kas ir Dēls, “un šie trīs ir viens. Un ir trīs, kas liecina uz zemes: ūdens, Asinis un Gars, tie ir vienisprātis.” Nevis viens, bet ir vienisprātis. Jums nevar būt Tēva, ja jums nav Dēla; jums nevar būt Dēla, ja jums nav Svētā Gara, jo tie ir nedalāmi, viens. Trīsvienība ir vienā.

58 Es nedzirdu to šeit, bet es bieži dzirdu to pa visu valsti, viena no nopietnākajām lietām pentakostu grupās ir sajukums šajā vienkāršajā jautājumā. Un es esmu vācis viņus kopā uz sarunām un pierādījis viņiem, ka gan vieni, gan otri tic vienai un tai pašai lietai. Viņu starpā ir ticis velns, tas arī viss. Ja šī lielā pentakostu draudze atmetu tās vecās tradīcijas un apvienotos vienā svētītā Dieva draudzē, atnāktu aizraušana. Bet kamēr vien sātans spēj noturēt viņus sašķeltus, tā tas ir. Tāda ir viņa metode to darīt. Bet viņi pilnīgi noteikti tic vienam un tam pašam.

Vieni saka: “Nu, šis ir Tas.”

59 Es teicu: “Nu, ja šis ir Tas, tad Tas ir šis.” Lūk, tā. Tātad tas viss ir viens un tas pats. Un te nu tas ir, tajā Dieva trīsvienīgajā trīsvienībā. Lūk, Dievs savā vienotībā. Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Lūk, mēs nesakām “mūsu dievi”, kā dara pagāni. Tas ir “mūsu Dievs”. Saprotat? Tā ir trīskāršā Dieva Būtne.

60 Un tā, tagad paskatieties, arī sātans ir trīsvienībā. Un viņa spēki ir trīsvienībā.

61 Lūk, bet ievērojiet, ka ūdens, Asinis un Gars rada jaunpiedzimšanu. Vai pareizi? Tagad skatieties. Lūk, kas simbolizē jauno piedzimšanu. Kas simbolizē dabisko dzimšanu, pirms atnāk jaunās piedzimšana, kad... Jūs, mātes, kad piedzimst bērns, kas ir pats pirmais? Ūdens. Pēc tam asinis. Pēc tam, saprotiet, parādās dzīvība, saprotiet, parādās personība. Ūdens, asinis, gars.

62 Un tā, vēzis, pievērsīsimies tam mūsu nākamajās...mums vēl ir atlikušas apmēram piecas minūtes, man šķiet, parunāsim par vēzi apmēram piecas minūtes. Kas ir tas tips? Ko viņš pārstāv? Viņš ir maitēdājs. Viņš pārstāv maitu liju, kas ēd to, kas ir nomiris. Un parasti vēzis rodas no sasituma, kad kāda šūna ir saņēmusi triecienu un tā ir bojāta. Un tā mazā šūniņa, kas tur atrodas, kļūst par atkritēju. Ak, tas ir liels vārds baptistam, vai ne? Labi, bet tā kļūst par atkritēju, tā šūna. Es esmu baptists, kurš tic atkrišanai.

63 Viendien kādā sanāksmē šeit Arkanzasā kāds pateica, sacīja: “Brāli Branham,” sacīja... Tas bija viens no Nācariešiem. Viņš bija dziedināts. Viņš paņēma savus... Viņš gāja cauri pilsētai, nesot uz pleca savus kruķus. Viņš sacīja: “Vai zini ko?” Sacīja: “Kad es pirmo reizi šeit ierados,” teica, “es...es domāju, ka tu...dzirdēju tevi sludinām, es nodomāju, ka tu esi nācarietis.” Viņš teica: “Tad es ieraudzīju, ka lielākā daļa to cilvēku ir pentakosti, un kāds pateica man, ka tu esi pentakosts. Bet tagad tu saki, ka esi baptists.” Teica: “Es to nesaprotu.”

64 Es teicu: “Ak, tas ir vienkārši.” Es teicu: “Es esmu pentakostālais nācariešu baptists.” Tā ka tas ir pareizi. Pareizi. Nē, mēs esam viens Kristū Jēzū, kad Svētais Gars padara mūs par vienu. Tā tas ir.

65 Un tā, ievērojiet, šī mazā šūniņa kļūst par atkritēju, kad tā dabū triecienu. Tas sākas maziņš. Citas baktērijas metas uz turieni, lai atdotu tur savu dzīvību. Un tieši tāpēc pušumā parādās strutas. Tie ir mazmazītiņi zaldātiņi, kas cīnās par tavu dzīvību. Viņi metas uz turieni un sit to indi, tos dēmoniskos spēkus, kas cenšas tur uzkrāties, un atdod savu dzīvību. Tieši tas izraisa... Tas ir... Tie ir daudzi miruši zaldātiņi, tās strutas, kas ir tavās asinīs...kas ir pušumā, kas atdod savu dzīvību, lai glābtu tavējo.

66 Un tā, tiklīdz kāda šūniņa tur atgrūžas un tam dēmonam ir sākums, viņš sāk augt, viņš sāk pavairot šūnas. Viņš būvē ķermeni tieši tā, kā jūsu bērni sākas jūsu dzemdē un kā jūs sākāties savā mātē. Šūna uz šūnas, šūna uz šūnas, šūna uz...visvisādi, it visur; tam vienkārši nav nekādas formas, nekā līdzīga cilvēkam, atbilstoši tā dabai. Tas nāk no kāda gara. Tas vienkārši aug it visur, un būvēs šūnu uz šūnas, šūnu uz šūnas.

67 Un tā, pirmkārt, tu ieraugi, ka tu sāk kļūt vājš un jūties slikti. Tu dodies pie ārsta, un viņš tevi izmeklē. Varbūt viņš to nevar atrast. Ja viņš to atrod, viņš to varbūt izgriezīs. Ja viņš var to izgriezt pilnībā, labi, viss ir kārtībā. Bet, ja viņš nevar to izgriezt pilnībā, tad...ja tas ir kaklā vai kaut kur, kur to nevar pilnībā izgriezt, tad vismazākā tā daļiņa turpinās attīstīties. Saprotiet, jo tas nav tā, kā tad, ja tev nogrieztu roku un viss nokārtotos, vai jebko citu, vai tev nogrieztu... Es ar to gribu pateikt, ka, ja roka tiktu nogriezta no ķermeņa un atstāta, nu, tā nebūtu dzīvotāja. Bet, saprotiet, tam nav tādas dzīvības formas kā jūsējā. To virza dēmonisks spēks.

68 Un tagad paskatieties, jūs saucat tos...ārsts sauc to par “vēzi”. Dievs sauc to par “velnu”. Paskatieties uz šodienu. Viņi vienkārši sauc to... No kurienes nāk vārds *vēzis*? Tas nāk no...no latīņu valodas vārda, kas tiek lietots medicīnas terminoloģijā, kas nozīmē “krabis”, krabis, ko jūs redzat jūras krastā, kuram ir visas tās kājas. Lūk, kādā veidā tas to dara, tas izstiepjas, izplešas. Vārds *vēzis* nozīmē “krabis”. Un tas iekļūst iekšā un vienkārši pieķeras, un visu laiku sūc asinis kā astoņkājis vai kas tamlīdzīgs. Nu, audzējs, katarakta un citas slimības, tās visas nāk no kāda mikroba, un tam mikrobam ir jāklūst par ķermeni. Bet, pirms tas var būt ķermenis, tai ir jābūt dzīvībai. Pirms tas var radīt jeb attīstīties un izveidot vairāk šūnu, tai ir jābūt dzīvībai. Vai pareizi? Un tā, no kurienes atnāca tas vēzis, kas... No kurienes tas atnāca? Pirms kāda laiciņa tas uz tevis nebija, bet tagad varbūt tas uz tevis ir. No kurienes tas atnāca? Tā ir cita dzīvība, kas atšķiras no tavas dzīvības, kas dzīvo tevī. Un tā moka, izsūc tavu dzīvību. Lūk, kāpēc Jēzus nosauca to par “velnu”.

69 Šodien viņi sauc par epilepsiju...viņi saka “epilepsija”. Nu, epilepsiju Bībelē, Jēzus nosauca to par “velnu”. Kad atnāca tas vīrs ar dēlu, kas krita uz zemes un kam pa muti nāca putas un viss kas tāds, viņš teica: “Viņam ir ļaunais gars, un bieži viņš iemet viņu ugunī, ūdenī.”

70 Tagad viņi ir nospodrinājuši viņa vārdu un nosaukuši to par epilepsiju, bet viņš ir velns. Jēzus sacīja: “Velns, izej no šī bērna!” Tieši tā. Lūk, parasti epilepsiju izraisa nieru problēmas.

Varbūt jūs to izpētīsiet nedaudz vēlāk. Saprotat? No tā rodas epilepsija, no urēmijas.

71 Lūk, ievērojiet, tajā... tad tur atrodas tā šūna, tas ir ļaunais gars. Viņš veido dzīvību, viņš aug, kļūstot arvien lielāks un lielāks. Viņam ir tikai viens uzdevums, tas ir, atņemt tev dzīvību. Tieši tāpēc velns viņu tur sūtīja – saīsināt tavas dzīves dienas zem septiņdesmit gadiem.

72 Lūk, es atzīstu katru ārstu. Tieši tā. Katru medicīnas zinātni, lai Dievs viņus svētī par to, kā viņi palīdz cilvēkiem. Tā tas ir. Ko jūs šodien pasaulē darītu bez tā? Es pateicos Dievam par medicīnas zinātni. Es pateicos Dievam par savu automašīnu. Ja Dievs nebūtu ļāvis zinātniekiem uztaisīt man automašīnu, man atnākt uz šejieni nebūtu viegli. Par elektrisko gaismu un ziepēm, ar kurām es mazgāju rokas, un par zobu pastu, ar kuru es tīru zobus, protams. Es pateicos Viņam par visu, jo visas labās lietas nāk no Dieva.

73 Bet atļaujiet man jums pateikt, ka it nekāda medicīna nekad nav izārstējusi nevienu slimību. Un nav neviena ārsta, ja vien viņš nav kāds šarlatāns... bet īsts ārsts jums pateiks, ka viņi neapgalvo, ka viņi ir dziedinātāji. Tur, Maijo Brāļu slimnīcā, daudzi no jums... Mani tur ir intervējuši divas vai trīs reizes; par pacientiem, kas nāk no turienes, neārstējamiem... Vai jūs lasījāt "Readers Digest" novembra izdevumu? Cik daudzi no jums lasīja novembra numuru, to manu rakstu tur "Readers Digest"? Saprotat? Un viņi tur mani bija uzaicinājuši uz interviju par to mazuli, no kura viņi bija atteikušies. Sacīja: "To nebija iespējams izdarīt." Bet Svētais Gars mani uzrunāja un pateica, kā tas tiks izdarīts, un tas tika izdarīts. Labi. Lūk, viņi pasauca mani uz turieni. Un tieši virs tām durvīm, kur reiz bija Džimijš un viņi, Maijo, tur ir liels uzraksts, kas saka: "Mēs nesakām, ka esam dziedinātāji. Mēs tikai sakām, ka palīdzam dabai. Ir viens Dziedinātājs, tas ir Dievs." Viņi ir labākie pasaulē. Lūk, mums ir daži šarlatāni, jā. Tā tas ir. Mums ir arī daži šarlatāni sludinātāji. Labi. Tā ka, tas attiecas uz abām pusēm.

74 Ievērojiet, bet, ja kāds cilvēks apgalvo, ka viņš ir dziedinātājs, tad viņš ir tikai plāpa, jo viņš to izdarīt nevar. Jo Bībele saka: "Es esmu Tas Kungs, kas piedod visus jūsu grēkus un dziedina visas jūsu slimības."

75 Es esmu pabijis birojos. Un manā kabinetā ir bijuši daži no labākajiem valstu ārstiem. Jūs nezināt to otru dzīves pusi, draugi, to, kas notiek un ko es publiski nesaku. Cilvēki nāk slepus. Un nemaz nedomājiet, ka pasaulē joprojām nav daudzu Nikodēmu; protams, ka ir, tūkstošiem. Viņi paskatās uz to un atnāk uz sanāksmi. Sēž tur kādā t-kreklā, kaut kā tamlīdzīgi, ar tik slaveniem vārdiem, ka jūs būtu pārsteigti, sēž turpat sanāksmē. Pēc dažām dienām viņi klusiņām atnāk un slepus piezvana, un atsūta kādu uz sarunu. Un uzreiz saka: "Brāli Branham, es ticu, ka tā ir patiesība." Viņi ir tieši tādi paši cilvēki kā mēs. Protams. Un katrs cilvēks vēlas ieskatīties aiz šī tumšā plīvura, aiz kura viņam kādu dienu būs jāaiziet.

76 Bet tie vēži un tās lietas pavisam noteikti ir dēmoni ķermeniskā formā, kas virzās, atņemdami tavu dzīvību.

77 Un tā, ja es darītu kā ārsts, ja es varētu to izgriezt, nolikt uz zemes... Vai arī, līdzīgi kā, teiksim, piemēram, tu būtu vēzis, tu pats, uz šīs zemes. Lūk, bet šeit ir Dievišķā dziedināšana. Ja es gribētu no tevis atbrīvoties tādā veidā, kā to dara ārsts, es vienkārši... man būtu jānokasa tavs ķermenis, vai vēl kaut kādā veidā, līdz tas pilnībā pazustu no zemes virsas. No tā vairs nekā nepaliktu, tieši tāpat, kā ārsts aizvāc no tevis audzēju. Bet ar Dievišķās dziedināšanas veidu, ja tu būtu vēzis, es vienkārši izsauktu no tevis tavu dzīvību un tu aizietu. Tava dzīvība tevi atstātu, bet tavs ķermenis joprojām būtu šeit tieši tāds pats, kāds tas bija.

78 Un tā, lūk, kad redze un laiks ir Dieva ļaunākie ienaidnieki Dievišķajā dziedināšanā. Es nezinu, vai brālis Baksters kādreiz sapulcē ir pievērsies šīm lietām. Es esmu sēdējis un skaidrojis to viņam un brālim Bosvortam, atkal un atkal. Bet, lūk, kas notiek. Es šaubos, vai daudzi cilvēki to saprot, jo pēc kāda laiciņa tu ieraugi, ka cilvēki nāk atpakaļ, sacīdami: "Es saņēmu dziedināšanu, brāli Branham, uz divām vai trim dienām, bet, lai svētīts ir Dievs, tā no manis aizgāja." Un es sastopos ar to, un es domāju, ka tas ir tāpēc, ka viņi nepareizi sagatavo sanākušos. Cilvēki nesaprot. Man uz platformas ir uznākuši pilnīgi akli cilvēki, vēži vai katarakta uz acīm, un viņi varēja lasīt šo

Bībeli pēc tam, kad par viņiem palūdza, nogāja lejā; pēc trim vai četrām dienām viņi bija tikpat akli kā pašā sākumā. Kas notika? Ikviens zina, ka tad, kad dzīvība ir izgājusi no jebkuras miesas, tā uz kādu laiku saraujas. Vai pareizi?

79 Vai kāds no jums šeit kādreiz ir nonāvējis briedi vai govi, vai ko tamlīdzīgu? Protams. Labi. Nosveriet to šovakar, jūs mednieki, kas esat šeit, mani draugi. Tu nošauj briedi un uzmet to uz svariem, pasaki puišiem, cik tas sver. Pavērojiet! No rīta tas būs par dažiem kilogramiem vieglāks, nekā tas bija. Kad cilvēks nomirst, apbedīšanas birojā vispirms izņem mākslīgos zobus vai aci, lai kas tas nebūtu, to izņem; jo tas saraujas, tas tiks izspiests ārā, jo cilvēka ķermenis saraujas. Jebkura cita miesa saraujas. Kad dzīvība iziet no tās šūnas, tā sāk nosēsties, sarauties. Tas notiks apmēram septiņdesmit divas stundas. Un tad tas sāks uztūkt. Teiksim, ja kaut kur tur uz ceļa tiktu nobraukts mazs sunītis. Lai tas paguļ tur saulē apmēram trīs dienas, un paskatieties, kas notiks. Tas suns būs lielāks, nekā tas bija. Tas uztūkst. Vai pareizi?

80 Nu, tieši tas pats notiek, kad no slima cilvēka ir izdzīts dēmons. Dažas pirmās dienas: “Ak, es jūtos brīnišķīgi!” Pēc tam sāk teikt: “Es esmu slimāks nekā es...nekā es biju pirms tam. Es esmu pazaudējis savu dziedināšanu.” Tikpat droši kā ticība to aizvāca prom, neticība to atkal atnes atpakaļ. Tāpat kā ticība to nogalina, neticība to augšāmceļ. Jēzus teica: “Kad nešķīstais gars ir izgājis no cilvēka, tas staigā pa sausām vietām un atgriežas atpakaļ kopā ar septiņiem citiem ļaunajiem gariem.” Un, ja tā nama saimnieks nestāv tur, lai aizsargātu tās durvis, tas ienāks iekšā. Un tavas mājas saimnieks ir tava ticība. Saki: “Prom no šejienes!” Tieši tā.

81 Bet pavērojiet dziedinātu pacientu, kā tas notiek parasti, ja tas nav izcils brīnums. Jo Dievišķā dziedināšana un brīnums ir divas dažādas lietas. Dievišķā dziedināšana ir viena lieta, bet brīnums ir cita. Bet parastā Dievišķās dziedināšanas gaita, kad tiek izdzīts nešķīstais gars, vēža ļaunais gars, kad tas atstāj cilvēku: “Ak...” Nu, vai arī paņemsim kaut ko labāk redzamu, teiksim, kataraktu. Kas notiek, kad tas cilvēks... Paskatieties uz aklu cilvēku. Es nezinu, vai man šeit tāds ir bijis vai nē, ar kataraktu acīs. Es ļauju viņiem pastāvēt dažas minūtes. Kāpēc? Lai sāktos tā saraušanās. Pasaku viņiem atnākt atpakaļ, lai liecinātu mums. “Ak vai!” Viņi redz brīnišķīgi. “Ak vai! Es vienkārši visu redzu! Jā! Es...” Kas par lietu? Tā dzīvība ir aizgājusi; kataraktas ķermenis sarūk. Nu, tas turpināsies vēl pāris dienas. Saka: “Ak, man kļūst tik labi!”

82 Bet pēc kāda laika viņiem sāk sāpēt galva, viņi nejūtas tik labi. Nākamajā rītā viņi pieceļas: “Es atkal sāku zaudēt redzi.”

83 Daži saka: “Ak, tās ir tikai tavas emocijas. Tas sektantu bars bija tev to iestāstījis.” Neticiet tam! Tie ir velnišķīgi meli. Ja tu tam noticēsi, tu atkal kļūsi akls.

Bet, ja tu turpināsi turēties, saki: “Nē, Kungs, es ticu.”

84 Kas notiek tad? Tas ķermenis kādu laiku pietūkst. Tas atkal pārklāj to redzi. Tas vēzis, kas ir ķermenī, piepamps. Tu atkal sajūtīsi sāpes un ciešanas. Pēc tam tu jutīsies briesmīgi nevesels, šausmīgi nevesels. Kāpēc? Tas lielais mirušās miesas saaugums guļ tur tevī, miris.

85 Tu dodies atpakaļ pie ārsta, un viņš saka: “Ak, tās ir muļķības. Tur taču ir tas vēzis. Es to redzu.” Protams, ka tas tur ir, bet tas ir miris. Aleluja!

86 Lūk, asins plūsmai ir jāattīra ķermenis. Katru reizi, kad sirds pumpē asinis, tās plūst pa visu ķermeni un savāc to infekciju. Protams, tu jutīsies slims. Kā būtu, ja kaut kur tevī būtu gaļas gabals, tik garš kā čūska, vai kaut kas tik liels kā tavs pirksts, atrastos tur iekšā, un tas būtu miris, šāds miris gaļas gabals, kas atrodas tevī un pūst? Nu, protams, tavai asins plūsmai būtu tas jāattīra, pārumpējot to. Bet tur ir miris ķermenis, tā lietiņa tur atrodas, jo dzīvība no tā ir aizgājusi. Dieva spēks ir to izdzinis, caur ticību. Tas ir dēmons, tam ir jāaiziet.

87 Bet lieta ir tāda, ka cilvēki nav apmācīti. Viņi iet prom, padodas. Un tas pats ļaunais gars stāv tur blakus, lai atkal to pārņemtu. Kad Dievs jums kaut ko pasaka uz šīs platformas caur Savu Garu, kad tas ir iedvesmots, neapšaubiet to, citādāk ar tevi notiks kas sliktāks, tā sacīja Viņš. Jo Jēzus teica: “Beigās tā cilvēka stāvoklis bija septiņas reizes sliktāks, nekā tas bija sākumā.” Vai

pareizi? Kad nešķīstais gars izgāja no cilvēka, viņš apstaigāja sausas vietas un atgriezās kopā ar septiņiem citiem ļaunajiem gariem. Tāpēc nesāciet šaubīties. Stāviet stingri ar to. Lai tas ir pa īstam, no sirds. Saki: “Nu, nē! Es nekustēšu ne no vietas! Nav svarīgi, cik slikti es jūtos, tam ar to nav nekāda sakara.” Pēc tam, pavisam negaidot, tu tiksī atfīrīts. Tad viss būs kārtībā. Saprotiet, tas ir miris. Operācijas gadījumā ārsts to no tevis izņemtu, bet šeit tas pats audzējs ir tevī, un tajā nav dzīvības.

88 Jūs teiksiet: “Brāli Branham, vai dzīvība, kas ir tajā, paņems manu dzīvību?” It nemaz. Tā dzīvība ir nošķirta no tavējās. Es jums tikko parādīju, ka jūs bijāt dzīvība un kļūvāt par būtni, un tā ir dzīvība un kļūst par būtni; un jūs esat no Dieva, bet tas ir no velna. Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Demonoloģija. Lūk, tev ir jāredz, kā tā lieta izskatās, kad tu stāvi un skaties uz to.

89 Ak vai, piedodiet, ir jau gandrīz trīs trīsdesmit. Piedodiet. Paskatieties, draugi. Ak, lūk, kas ir vajadzīgs šai pasaulei!

90 Apmēram septiņus gadus es mācu pa visu Ameriku, vadu šos dziedināšanas dievkalpojumus. Man nupat radās labs nodoms atkal doties pa visu valsti, mācot Bībeli un demonoloģiju, lai cilvēki saprastu, ko viņiem darīt. Un tieši tāpēc viņi iet uz šīm sanāksmēm daudzas reizes, un draugs... Ja jūs nesaprotat, cilvēki aiziet, un daudzas reizes...

Lūk, atcerieties to puisi, kurš atnāca un pateica, ka viņam ir Dievišķās dziedināšanas dāvana? Dievišķās dziedināšanas dāvana bija tevī, ja tu tiki dziedināts. Tas ir atkarīgs tieši no tevis. Jebkura dāvana darbojas caur ticību. Un nav svarīgi, cik liela ir mana Dievišķās dziedināšanas dāvana, un es ticu tai no visas sirds, bet tu varētu šeit nostāties, un, ja tev nebūs tādas pašas ticības, tev nebūs no tā nekāda labuma. Es varētu lūgt par tevi stundām, nedēļām un mēnešiem. Tie nav sludinātāji ar Dievišķo dziedināšanu. Tas esi tu, kuram ir Dievišķās dziedināšanas dāvana, kas tic dziedināšanai, jo tas ir caur ticību. Caur ticību! Katra Dieva darbība ir caur ticību.

91 Viss Dieva bruņojums ir caur ticību. Mums nav nekā dabiska no šīs pasaules. Kristīgajā draudzē viss ir ticības darbība. Paskatieties uz Dieva bruņojumu: mīlestība, prieks, miers, ilgpacietība, labestība, lēnprātība, maigums, pacietība. Vai pareizi? Viss pārdabiskais, nekas dabisks. Tāpēc mēs neskatāmies uz dabīgām lietām, jo mēs darbojamies pārdabiskajā. Un mēs balstāmies vienīgi uz ticību, uz to, ko Dievs ir nosaucis par patiesību, un mēs skatāmies uz neredzamo. Un mēs saucam to, kā nav, it kā tas būtu; kā Ābrahāms to darīja un saņēma. Āmen! Ābrahāms sauca tās lietas, kuru nebija (kā to darīja Dievs), it kā tās būtu. Būdam simts gadus vecs, viņš nešaubījās par Dieva apsolījumu caur neticību.

92 Es varu to iztēloties, bet jūs? Es redzu, kā Sāra kādu rītu pieceļas. Dievs teica: “Ābrahām!” Teica: “Ābrahām, tev būs mazulis.”

93 Sāra pamostas. Jautā: “Kā tu jūties, Sāra?” Mums šeit ir jaukta auditorija, bet paklausieties. “Nekas nav mainījies.”

94 “Nu, slava Dievam, mums tas būs! Sadabū autiņus, piespraudes un visu pārējo. Sagatavojies!”

Labi, pagāja vēl viens mēnesis. “Sāra, kā tu jūties?”

“Nekas nav mainījies.”

Pagāja gads. “Sāra, kas ar to notiek?”

“Nekas nav mainījies.”

Pagāja desmit gadi. “Nekas nav mainījies.”

Pagāja divdesmit pieci gadi. “Nekas nav mainījies.”

95 Tā vietā, lai kļūtu vājāks, Ābrahāms kļuva arvien spēcīgāks. Viņš visu laiku zināja, ka tas būs arvien lielāks brīnums, jo viņš ticēja Dievam un nešaubījās par Dieva apsolījumu caur neticību. Viņš sacīja: “Mums tas būs!” Un kādu rītu Sāras vēders sāka augt, un piedzima mazais Īzaks, jo

Ābrahāms ticēja Dievam. Un viņš skatījās uz tām lietām un paļāvās uz tām lietām, kuru nebija, it kā tās būtu.

96 Nevis caur sajūtām, nevis caur redzi. Jūs neejat, vadoties pēc sajūtām vai redzes. Tas notiek caur ticību. Un, kad Dievs kaut ko ir paziņojis, sacījis: “Lai ko arī jūs prasīsiet, kad jūs lūdzat, ticiet, ka jūs to saņemat,” tad turieties pie tā. Tā pateica Dievs, un tā tam ir jābūt! Āmen. Dēmoni!

Ticība Tēvam, ticība Dēlam,
Ticība Svētajam Garam, šie trīs ir Viens.
Dēmoni drebēs un grēcnieki modīsies,
Ticība Jehovam liks nodrebēt visam.

Tā tas ir. Ak vai! Protams, ir. Ticiet Dievam. Skatieties uz Viņu. Nekustiet ne no vietas. Stāviet uz vietas. Tā pateica Dievs!

97 Un dēmoni, kas viņi ir? Tās ir garīgas būtnes. Lūk, ārsts saka: “Tev ir vēzis. Tev ir tuberkuloze. Tev ir katarakta. Tev ir pleirīts. Tev ir *tas*.” Tas ir velns. Tā ir dzīvība, un aiz tās dzīvības ir gars. Cik daudzi saprot un spēj saskatīt, ka vēzis, katarakta ir... Tas ir gars, tajā ir dzīvība. Nu, nekam nevar būt dzīvība bez gara, saprotiet, tāpēc kaut kur tur ir jābūt dzīvībai, lai to vadītu.

98 Pat tur tajā kokā ir dzīvība. Visa pasaules zinātne nespētu uztaisīt vienu zāles lapiņu. Vai jūs to zinājāt? Viņi uztaisa kaut ko pēc izskata līdzīgu, taču viņi nevar atrast dzīvības formulu. Tas ir Dievs. Saprotat? Jēzus sacīja tam kokam: “Esi nolādēts. Tev nav augļu, un tev to nekad nebūs.” Atpakaļceļā viņi gāja tur garām. Tas notika ap pulksten astoņiem no rīta. Viņi gāja atpakaļ ap pulksten vienpadsmitiem, kad viņi gāja pusdienot. Pēteris sacīja: “Paskaties uz to koku, tas ir nokaltis no pašām saknēm.” Kāpēc? Jēzus apsauca to dzīvību, kas bija tajā kokā, kas bija saknēs, un tas viss nomira. Aleluja!

99 Tas pats Kristus var apsaukt vēzi no pašām saknēm, un tas viss nomirs. Tas koks tur stāvēja tieši tāpat, kā tas bija stāvējis pirms dažām stundām, bet bija redzams, ka lapas sāka nokrist, un tad sāka atdalīties miza. Un... Tas sāka nodeldēties, dienu no dienas un nedēļu pēc nedēļas, un pēc kāda laika no tā koka vairs nebija palicis pilnīgi nekā. Aleluja! Vēzim, audzējam, kataraktai vai jebkam citam – tam visam būs jāaiziet, kad runā Kristus. Viņš izdzen ļaunos garus. Un Viņš teica: “Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs, pacels čūskas vai dzers nāvējošas lietas, un tas viņiem nekaitēs. Ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli.”

100 Vai jūs Viņu mīlat? Piedodiet, ka es jūs noturēju šeit šajā pēcpusdienā vienu stundu, sēžot šeit. Vai jūs mīlat To Kungu? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Kas notiks tagad? Ja jūs pieņemat Kristu kā savu dziedinātāju un savā sirdī ticat, ka ar jums kaut kas ir noticis, un ticat, ka esat dziedināti... Vai jūs ticēsiet, ka esat dziedināti? Neļaujiet velnam piespraust jums kaut ko citu. Vienkārši turpiniet.

“Dakter,” tu saki, “Dakter, kā tas izskatās?”

Viņš saka: “Nu, tas joprojām ir tur.”

101 Savā sirdī tu zini, tu zini, kas ir noticis. Hm! Tad pavisam negaidot viņš saka: “Klau, interesanti, kas ar to lietu notika?”

102 Tad tu saki: “Redziet, dakter, es jums pateikšu. Lūk, kas notika, Jēzus Kristus mani dziedināja. Tā tas ir. Jēzus Kristus mani dziedināja!”

103 Labi, nolieksim uz brīdi mūsu galvas. Brāli Vilet, vai tu varētu uz brītiņu atnākt šurp, brāli?

104 Un tā, debesu Tēvs, mēs esam pateicīgi par Kristus Asinīm. Un varbūt reizēm Tavs kalps, Kungs, neizmanto gudrību, runādams tik ilgi. Bet varbūt es jutos kā Pāvils, kas kādu vakaru sludināja visu nakti. Kāds mazs zēns izkrita pa logu un nomira. Un šis apustulis, kura dzīvē bija Dieva Vārds, aizgāja un uzgūlās ar savu ķermeni uz tā zēna, viņā ienāca dzīvība, un viņš atkal atdzīvojās.

105 Dārgais Dievs, es saprotu, ka šīs lielās civilizācijas saulriets jau ir sācies, ceļš ir beidzies,

dienas vidus ir pagājis, krīt vakara ēnas. Valstības Lielā Gaisma laužas cauri, lai ieņemtu savu vietu šajā dziļajā tumsā, kas nāk pār zemi. Kungs, es saprotu, ka ar katru dienu es kļūstu vecāks. Ļauj man iet, Kungs. Dod man spēku. Palīdzi man visur stāstīt šo vareno patiesību. Palīdzi mums rīt pēcpusdienā, lai mēs saprastu vairāk.

106 Un, dārgais Dievs, svētī šo nelielo auditoriju šo pēcpusdien. Šovakar, kad viņi pulcēsies dziedināšanas dievkalpojumam, lai katrs vīrietis un katra sieviete pienāk viens pie otra un runā, un saka: “Lūk, šeit ir...mēs vairs nešaubāties. Tagad mēs saprotam, no kurienes tas nāk. Mēs zinām, ka tas ir velns. Un mēs zinām, ka tad, kad viņš aiziet...ka viņam ir jānāk ārā pēc Dieva pavēles. Viņam tas ir jādara. Tā ir pateicis Dievs. Viņam ir jāiet prom.” Pēc tam, lai viņi iziet laimīgi, priecājoties, apliecinot savu dziedināšanu. Nekas, lai nekas vairs nestāv viņiem ceļā; lai vienkārši iet ticēdami.

107 Un, Dievs, lai šī mazā draudzīte un šīs draudzes, kas sadarbojas, pēc šīs sapulces piedzīvo atmodu, Kungs, kura tiks nesta tālāk, un daudzi simti dvēseļu tiks ievesti Dieva valstībā. Dāvā to, Tēvs. Lai šie vīrieši un sievietes no dažādām valstīm un citām vietām, lai viņi aiznes šo vēstījumu uz savām draudzēm un lai viņiem ir vecmodīga atmoda. Dāvā to, Kungs. Piedod mums tagad mūsu grēkus. Palīdzi mums būt Taviem kalpiem. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

108 Es gribētu zināt, kamēr jūs šeit sēžat, vai šodien šajā ēkā ir kāds grēcinieks, kurš sacītu: “Brāli Branham, atceries mani lūgšanā?” Vai tu, vai tu pacelsi savu roku? Vai ir kāds grēcinieks? Es ne... Lai Dievs tevi svētī, kundze. Vai ir? Lai Dievs tevi svētī, ser. Tevi un tevi, un tevi, lai Dievs jūs svētī. Es gribētu zināt, vai jūs... Lūk, tas ir jums.

109 Redziet, es neticu, ka ir jākāpj lejā auditorijā. Es nekritizēju tos, kas to dara. Es neticu, ka ir jāiet uz auditoriju un jāmēģina kādu atvilkt. Saprotat? “Neviens nevar atnākt, ja Tēvs viņu nepievilks.” Saprotat? Tā tas ir. Jūs vienkārši velkat viņu tur augšā pret viņa gribu. Saprotat? Bet, ja Dievs klauvē pie tavas sirds, tad tu esi visprivileģētākais cilvēks pasaulē. Jūs vienkārši nezināt, cik daudziem cilvēkiem es esmu runājis.

DEMONOLOĢIJA (FIZISKĀ SFĒRA)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1953. gada 6. augusta pēcpusdienā Konersvilā, Indiānas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 53-0608A ilgst 54 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2023. gadā.